

Hästkaravan.

I saktamak på slingrande skogsvägar njuter både ryttare och hästar av tillvaron. Först går Ulrica och Héla därefter Klara och Moëithur, Anna-Karin och Arvur och sist UllaMi och Toppa.

Héla och Arvur – full tölt framåt!

Text: ULLAMI NYHUUS-WIRÉN & ANNA-KARIN FORSBERG Bild: JENNY THORNELL

Det är 40 år sedan tågen slutade att tuffa förbi Skogsgårde. I dag är det islandshästarna Toppa från Höskuldstöðum, Héla frá Fljótshólum, Arvur frá Austvadethsholti, Moëithur (Moa) frá Hólakoti och deras kompisar som trafikerar den gamla banvallen med entusiastiska ryttare på ryggen.

De robusta och trevliga islandshästarnas popularitet bland svenskarna blir allt större, något som Ulrica Sporrsäter och Björn Svensson märkt sedan de drog igång sin ridverksamhet för två år sedan. Nu är de inne på tredje säsongen och bokningarna duggar tätt.

Många som aldrig provat ridning tycker islandshästen är lagom stor att börja med, och vi som ridit förr och upplevt charmen hos de små kraftpaketen återknyter gärna bekantskapen.

Genomsnittsbesökaren på Skogsgårde islandshästar är kvinna.

– Mellan 15 och 55, gissar Björn. Oftast kommer hon tillsammans med några väninnor.

– Eller med pojkvän, äkta man eller pappa.

Visst underlättar det mycket om man har ridit förr, men också den som aldrig provat kan känna sig rätt lugn även om islandshästens litenhet inte skall underskattas. Somliga tror att de sätter sig på en ponny, men islandshästen är egentligen en stor häst – om än med korta ben. Den är stark, uthållig och snabb med mycket vilja och framåtanda.

– VIKTMÄSSIGT sätter vi gränsen vid 100 kilo på en ryttare, så visst orkar de en del, menar Ulrica.

Åldersmässigt är gränsen 12 år för den som aldrig ridit förr, men har man ridvana tar man emot ryttare ner till åtta års ålder.

SMHI varnar för skurar den dag vi bokar in oss. De hotande regnmolnen låter emellertid Skogsgårde vara i fred och lämnar istället plats för en generös sol.

Vi tre som rider den här dagen har god ridvana och islandshästar har vi också ridit förr.

Björn och Ulrica har flera olika turer på programmet: Turridding två och en halv timme med fika, turridding tre timmar med mat eller heldagstur med fika och lunch. Den som vill komma hem med en rejäl upplevelse kan satsa på en två- eller tredagars vildmarksritt. Ritten går i de vackra gränstrakterna mellan Halland och Småland. Övernattar gör man i ett stort militärtält med kamin.

VI VÄLJER tretimmars-turen. En timme i sadeln, därefter en timmes matpaus och sedan ytterligare en timmes ritt på de vackra skogsvägarna.

Vi ömsom skritt, ömsom töltar. Det senare är en mycket bekväm fjärde gångart (vid sidan av skritt, trav och galopp) som de flesta islandshästar behärskar. Vissa har även en femte gångart, flygande pass, vilken vi tacksamt nog slipper uppleva eftersom den lär vara ganska fartfylld och rörlig.

– Håll upp hästens huvud och sitt djupt i sadeln så börjar han tölta, instruerar Ulrica.

Vi flyter fram över skogsstigarna. Utsikten från sadelplats – två trollöron i en lurvig man – känns väldigt passande i den John Bauer-liknande skogen med höga granar över mossiga stenar.

ULRICA BLEV SJÄLV islandshäst-biten efter en tredagarsritt i Åre. Sedan dess har hon vistats sju månader på Island för att lära sig mer.

För två år sedan gjorde hon och Björn slag i saken och satsade helt på sin hobby (det vill säga mest Ulricas eftersom Björn satt på hästryggen för första gången 1997).

De sade upp sig från sina jobb, Ulrica som kontorist och Björn som tryckare, flyttade ut till Björns föräldrars sommarhus – den gamla banvaktstugan i Skogsgårde – och byggde sig ett stall som de fyllde med tiotalet islandshästar.

– Det går runt tack vare att vi inte har några levnadskostnader att tala om, berättar Björn medan vi njuter av lunchen han tillagat under den stora eken vid sin pappas röda torp.

Efter den välbehövliga matpausen drar vi vidare längs skogsstigar och grusvägar. Våra små vänner släpps iväg i några sköna galopper och vi bara njuter.

ISLANDSHÄSTAR som lämnar hemlandet får aldrig återvända, en regel som gällt sedan 900-talet, för att hålla rasen ren och frisk.

Men islandshästar som kommer till Sverige får ibland problem med knott, en plågoande som inte finns på Island.

– Många hästar som importerats till Sverige får också sommareksem. Det har däremot aldrig Islandshästar om är födda i Sverige, berättar Ulrica, som en gång ville bli veterinär.

Det finns även andra skillnader mellan islandshästar på Island och i Sverige.

– De rids lite häftigare på Island. Skritt existerar knappast. Hästar som

Lunch i det gröna. Efter en timme i sadeln väntar Ulricas sambo Björn med utsökt grillad karré, sallad och bröd.

Nya vänner. Klara småpratar med Arvur innan det är dags att fortsätta turen efter matpausen.

är så lugna som våra skulle på Island betraktas som "döda", säger Ulrica med ett leende.

Men några döingar är det definitivt inte fråga om i Skogsgårde. De tre kamraterna tar oss piggt men säkert hem till stallet igen där vi pysslar om dem så gott vi kan.

Det är inga kelna djur, islandshästarna. De har sin integritet och "håller på sig". Men de är oerhört charmiga varelser som vi unnar alla förmånen att få bli bekanta med. ■